

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองด้านความจำชั่วคราวและความจำระยะยาวทางภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ด ซึ่งประกอบด้วย แบบหน่วย แบบกลุ่ม แบบความสัมพันธ์ แบบระบบ แบบการแปลงรูป และแบบการคาดการณ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พร้อมทั้งสร้างสมการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากสมรรถภาพพื้นฐานทางสมอง โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 6 ฉบับ คือแบบทดสอบวัดสมรรถภาพสมองด้านความจำชั่วคราวและด้านความจำระยะยาวทางภาษา แบบหน่วย แบบกลุ่ม แบบความสัมพันธ์ แบบระบบ แบบการแปลงรูป และแบบการคาดการณ์ ฉบับละ 20 ข้อ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ เป็นแบบทดสอบที่กลุ่มโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ร่วมกันสร้างขึ้น ศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 617 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 จากนั้นนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS Version 9.0 for Windows

สรุปผลการวิจัย

1. ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพด้านความจำชั่วคราวและความจำระยะยาวทางภาษาในรูปแบบต่าง ๆ 12 ด้าน หลังจากตัดตัวแปรอิสระบางตัวที่มีความสัมพันธ์กันเองสูงออก นั่นคือสมรรถภาพสมองด้านความจำชั่วคราวและความจำระยะยาวทางภาษาแบบกลุ่ม จึงมีตัวแปรอิสระที่น่าไปวิเคราะห์ผลอยู่ 10 ด้าน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไปในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ .522 ถึง .802 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คู่ที่

ต่ำที่สุด คือสมรรถภาพสมองด้านความจำชั่วขณะทางภาษาแบบการคาดการณ์และด้านความจำระยะยาวทางภาษาแบบความสัมพันธ์ ($r=.522$) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คู่ที่สูงที่สุดคือ สมรรถภาพสมองด้านความจำชั่วขณะและความจำระยะยาวทางภาษาแปลงรูป ($r = .802$)

เมื่อพิจารณาสมรรถภาพด้านความจำชั่วขณะและความจำระยะยาวทางภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ด ทั้ง 10 ด้าน ซึ่งเป็นตัวพยากรณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นตัวเกณฑ์ที่มีความสัมพันธ์กันในทางบวกทุกค่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คู่ที่ต่ำที่สุด คือสมรรถภาพสมองด้านความจำระยะยาวทางภาษาแบบความสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ($r = .502$) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คู่ที่สูงที่สุด คือสมรรถภาพสมองด้านความจำระยะยาวทางภาษาแบบการแปลงรูป กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ($r = .632$)

2. ตัวพยากรณ์ที่ใช้ในการพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากวิธีการวิเคราะห์แบบเพิ่มและลดตัวแปรเป็นขั้น ๆ ปรากฏว่ามีสมรรถภาพสมอง 5 ด้าน สามารถใช้เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ มีค่าเท่ากับ .724 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สมรรถภาพทั้ง 5 ด้าน ดังกล่าวคือ สมรรถภาพสมองด้านความจำระยะยาวทางภาษาแบบการแปลงรูป (X_{TL}) ด้านความจำระยะยาวทางภาษาแบบคาดการณ์ (X_{IL}) ด้านความจำชั่วขณะทางภาษาแบบความสัมพันธ์ (X_{RS}) ด้านความจำชั่วขณะทางภาษาแบบการแปลงรูป (X_{TS}) และด้านความจำชั่วขณะทางภาษาแบบระบบ (X_{SYS}) ตามลำดับ เมื่อนำมาเขียนเป็นสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ปรากฏว่าสามารถสร้างสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y}_{ENG} = .392 + .291 X_{TL} + .291 X_{IL} + .204 X_{RS} + .192 X_{TS} + .132 X_{SYS}$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z}_{ENG} = .231 X_{TL} + .232 X_{IL} + .146 X_{RS} + .145 X_{TS} + .101 X_{SYS}$$

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย จึงทำการอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า สมรรถภาพด้านความจำชั่วขณะและความจำระยะยาวทางภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ด โดยพิจารณาเป็นรายสมรรถภาพ มีความสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในทางบวกทุกค่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์นั้น ไม่ว่าจะเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ ควรใช้สมรรถภาพสมองในด้านต่าง ๆ ใกล้เคียงกัน ซึ่งใกล้เคียงกับผลงานวิจัยของ สมหวัง คันธธ (2529) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมอง ด้านการประเมินค่าทางภาษารูปแบบต่าง ๆ ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ซึ่งมีความสัมพันธ์กันในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ เสนาะ หัตถิ (2513) พบว่าสมรรถภาพสมองทางภาษา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยค่อนข้างสูงเช่นกัน

2. การวิจัยในครั้งนี้ได้ตัดสมรรถภาพสมองด้านความจำชั่วขณะและความจำระยะยาวทางภาษาแบบกลุ่มออกจากการวิเคราะห์ เนื่องจากพบว่าสมรรถภาพสมองทั้ง 2 ด้าน ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันเองสูงซึ่งไม่เป็นไปตามทฤษฎี และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุเทพ ปันเต (2537) ที่พบว่า แบบทดสอบวัดสมรรถภาพสมองด้านความจำภาษาแบบกลุ่มมีความสัมพันธ์กันเองสูง หรือวัดสมรรถภาพสมองด้านความจำเดียวกัน โดยงานวิจัยของสุเทพ ปันเต เลือกศึกษาเฉพาะความจำชั่วขณะ และจากการเก็บข้อมูลผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า นักเรียนมีความตั้งใจในการทำแบบทดสอบอย่างมาก เพราะ เนื่องจากเป็นแบบทดสอบที่ไม่เกี่ยวกับบทเรียน นักเรียนจึงไม่มีความวิตกกังวลกับการทำแบบทดสอบ เป็นแบบทดสอบที่แปลกใหม่ และผู้วิจัยเฉลยแบบทดสอบทุกครั้งหลังจากเก็บข้อมูลของแต่ละแบบทดสอบเรียบร้อยแล้ว นักเรียนจึงพยายามที่จะทำคะแนนให้ได้มากที่สุด ดังนั้นแบบทดสอบที่ไม่ยาก ไม่มีความซับซ้อน เช่น แบบทดสอบวัดสมรรถภาพสมองด้านความจำชั่วขณะและความจำระยะยาวทางภาษาแบบกลุ่ม เป็นต้น จึงมีคะแนนแบบทดสอบสูงมากซึ่งสอดคล้องกับเครคและล็อกฮาร์ท (Kreak and Lockheart) (อ้างใน ไสว เลี่ยมแก้ว, 2528, หน้า 101) ที่ให้เหตุผลว่าข้อมูลบางอย่างที่เข้าไปในสมองนั้นจะหายไปในระยะเวลาอันสั้น ถ้าไม่ได้รับการให้ความสนใจหรือตั้งใจ แต่ถ้าผู้รับข้อมูลมีความตั้งใจ ข้อมูลนั้นสามารถคงอยู่ในสมองนานขึ้น จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้สมรรถภาพสมองทั้ง 4 ด้านดังกล่าวอาจมีความสัมพันธ์กันเองได้

ส่วนอีกเหตุผลหนึ่ง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ระยะห่างของเวลาความจำชั่วคราวและความจำระยะยาวน้อยเกินไป นักเรียนจึงสามารถจำข้อความที่เป็นโจทย์ได้ดี เมื่อได้ทำการทบทวนเพียงเล็กน้อยก็สามารถจำได้ดียิ่งขึ้น นักเรียนจึงทำแบบทดสอบวัดสมรรถภาพสมอง ได้คะแนนสูงใกล้เคียงกัน เพราะจากการวิจัยและทดลอง เกี่ยวกับความจำของมนุษย์ยิ่งทิ้งระยะเวลานานเท่าไร ข้อมูลที่ได้จากการจำจะหายไปในการลืมมากเท่านั้น ในทางตรงกันข้ามยิ่งทิ้งเวลาในการทดสอบความจำน้อย ข้อมูลที่ได้จำไปก็ยังคงอยู่มาก เราสามารถจำสิ่งต่าง ๆ ที่เพิ่งจำไปเมื่อไม่นานได้ดีกว่า จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้สมรรถภาพสมอง 4 ด้านมีความสัมพันธ์กันเองสูง ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะงานวิจัยของ อุษา วีระชัย (2533) ได้เสนอแนะไว้ว่า การนำแบบทดสอบความจำไปใช้เป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงมากที่สุดคือเวลา ควรกำหนดให้เหมาะสมทั้งเวลาในการจำและเวลาที่ใช้ในการตอบคำถาม

3. สมรรถภาพสมองที่ดีที่ใช้ในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมี 5 ด้าน คือ สมรรถภาพสมองด้านความจำระยะยาวทางภาษาแบบการแปลงรูป ด้านความจำระยะยาวทางภาษาแบบการคาดการณ์ ด้านความจำชั่วคราวทางภาษาแบบความสัมพันธ์ ด้านความจำชั่วคราวทางภาษาแบบการแปลงรูป และด้านความจำชั่วคราวทางภาษาแบบระบบ ซึ่งสมรรถภาพสมองทั้ง 5 ด้านที่ใช้เป็นตัวพยากรณ์นั้น มีความสอดคล้องกับงานเขียนและงานวิจัยต่าง ๆ ดังเช่น นันทิยา แสงสิน (2528) ได้เขียนไว้ว่าการฝึกให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจภาษานักเรียนต้องมีความสามารถในการแปลความหมายภาษา ประโยคทางภาษาที่มีความหมายเคลือบแฝง ต้องสามารถตีความได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อรุณี ฮวบเจริญ (2521) ศึกษาวิธีจำคำศัพท์แบบสัมพันธ์ความหมาย และแบบเสียงพ้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลวิจัยแสดงว่า เด็กโตมีแนวโน้มที่จะจดจำคำศัพท์โดยจำความหมาย และการแปลความหมายจากการฟัง พูด อ่าน และเขียน ภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทยนั้น นักเรียนต้องใช้ความจำระยะยาวในการนำความรู้ที่มีอยู่เดิมมาใช้ไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ ไวยากรณ์ และหลักภาษา ล้วนเป็นความรู้จากประสบการณ์เดิมทั้งสิ้น ดังนั้น ถ้านักเรียนขาดความสามารถในด้าน ความจำระยะยาวทางภาษาแบบการแปลงรูปแล้ว ย่อมทำให้การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษไม่เกิดประสิทธิผล และเมื่อนักเรียนได้ฟังภาษาอังกฤษนักเรียนต้องใช้ความสามารถด้านความจำระยะสั้นทางภาษาแบบการแปลงรูป เพื่อที่จะสามารถจับทสนทนาที่เพิ่งได้ฟังไป เพียงไม่กี่วินาทีแล้วแปลให้เข้าใจได้ จึงทำให้สมรรถภาพด้านความจำชั่วคราวและความจำระยะยาวทางภาษาแบบการแปลงรูป เป็นตัวพยากรณ์ตัวหนึ่งในสมการพยากรณ์ ส่วน

สมรรถภาพสมองความจำชั่วขณะทางภาษาแบบระบบ สามารถเข้ามาเป็นตัวพยากรณ์ได้นั้น จากการศึกษครั้งนี้ พบว่าจากการเก็บข้อมูล นักเรียนจะได้อ่านเนื้อเรื่องต่าง ๆ โดยมากมักเป็นเนื้อเรื่องที่ไม่เคยเจอมาก่อนหรือพบเห็นเดิวนั้น จึงต้องใช้สมรรถภาพสมองด้านความจำชั่วขณะทางภาษาแบบระบบเข้ามาในสมการและยังพบอีกว่าการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดการพัฒนาทักษะการอ่าน วิธีการหนึ่งที่พบเสมอคือการเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านไปได้ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของ นวลจันทร์ สันวรณ์ (2539) ได้ค้นคว้าแบบอิสระโดยศึกษาสภาพปัญหาความต้องการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่มีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมหนึ่ง ให้นักเรียนเล่าเรื่องตามลำดับเรื่อง โดยระลึกสิ่งที่อ่านไปแล้วพบว่าเด็กมีปัญหาเนื่องจาก เด็กส่วนหนึ่งจำเรื่องได้แล้วแต่อีกส่วนจำเรื่องไม่ได้และวิธีการสอนแบบเข้าใจเนื้อเรื่องครูจัดกิจกรรมให้สามารถเรียงลำดับประโยคให้ตรงกับเหตุการณ์ ของเนื้อเรื่องที่ให้นักเรียนได้อ่านไป ซึ่งเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งของการเรียนการสอน ในการทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน จึงตรงกับวิธีดำเนินการทดสอบสมรรถภาพสมองด้านความจำทางภาษาแบบระบบ ส่วนสมรรถภาพสมองด้านความจำชั่วขณะทางภาษาแบบความสัมพันธ์ สามารถเข้ามาเป็นตัวพยากรณ์ได้นั้น จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า การหาความสัมพันธ์ของคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย นักเรียนต้องคิดหาความสัมพันธ์ในขณะนั้นเพียงไม่กี่วินาที จึงทำให้สมรรถภาพสมองด้านความจำชั่วขณะทางภาษาแบบความสัมพันธ์เข้ามาเป็นตัวพยากรณ์อีกตัวหนึ่ง และจากการศึกษา ยังพบอีกว่า สอดคล้องกับ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2530) ได้อธิบายว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนต้องมีความสามารถทางภาษา ในด้านใช้ความสัมพันธ์ข้อความระหว่างประโยค และทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับรูปลักษณะที่จะเกิดขึ้นในบริบท (context) รวมทั้งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ทศนีย์ พันธุ์โยธธาชาติ (2534) พบว่านักเรียนอ่านข้อความแล้วไม่เข้าใจความหมาย ทำให้ไม่สามารถเลือกคำศัพท์มาเติมลงในช่องว่างได้ ดังนั้นการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงต้องใช้สมรรถภาพสมองด้านความจำทางภาษาแบบความสัมพันธ์ และยังแนะนำครูผู้สอนว่าควรสอนและฝึกทักษะด้านคำศัพท์ และการอ่านให้สัมพันธ์กัน โดยสอนให้นักเรียนหาความสัมพันธ์ของคำศัพท์แต่ละคำ เพื่อประโยชน์ในการหาความหมายของบริบท และนันทิยา แสงสิน (2528) ได้อธิบายว่า ปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อ ความเข้าใจในการอ่านภาษาต่างประเทศด้านหนึ่งคือ ความรู้ในความหมายของคำศัพท์ และความรู้ด้านความสัมพันธ์ระหว่างคำ ความรู้ในความหมายของคำยังรวมถึงความสามารถในการรับรู้คำ ๆ นั้นมักปรากฏอยู่ในกลุ่มคำประเภทเดียวกันและความคิด

รวบยอดเกิดจากความรู้ในความสัมพันธ์ของคำต่าง ๆ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อุษา วีระชัย (2533) ที่ศึกษาถึงแบบทดสอบความจำภาษาสัมพันธ์ กับแบบทดสอบความจำภาพอิสระ ความจำภาพสัมพันธ์ ความจำภาพอิสระ พบว่า ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบทั้ง 4 แบบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงทำให้สมรรถภาพสมองด้านความจำระยะยาวทางภาษาแบบความสัมพันธ์เข้ามาอยู่ในสมการพยากรณ์ ส่วนสมรรถภาพสมองด้านความจำระยะยาวทางภาษาแบบการคาดการณสามารถ เข้ามาเป็นตัวพยากรณ์ได้นั้น จากการวิจัยพบว่า นักเรียนต้องใช้ความรู้ที่มีอยู่เดิม หรือประสบการณ์เดิมมาคาดการณล่วงหน้า เพราะถ้านักเรียนไม่มีความรู้เดิม การคาดการณคำศัพท์ หรือสิ่งที่จะพบในย่อหน้าต่อไป ของบทความภาษาอังกฤษจะไม่ถูกต้องเป็นต้น จากการศึกษาพบว่า การเรียนทักษะการฟังและการพูด ผู้พูดและผู้ฟังต้องใช้ความสามารถทางภาษาทุกด้าน ทั้งนี้นอกจากต้องรู้ความหมายคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคสำคัญ ๆ ที่สามารถจำไว้เป็นพื้นฐานได้ ยังต้องสามารถ แปลความหมายเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทได้ ทำนายเรื่องที่ผู้พูดจะกล่าวต่อไปได้ จึงทำให้กระบวนการสื่อสารระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังจะผ่านขั้นตอนดังกล่าวต่อไปนี้ คือเมื่อผู้ฟังได้ฟังข้อความจากผู้พูด แล้วต้องสามารถแยกเสียงของคำแต่ละคำได้ เพื่อนำไปแปลความหมายของข้อความที่ได้ฟังไป ผู้ฟังต้องใช้ความจำระยะสั้นเก็บข้อความที่ได้ฟังแล้ว เชื่อมโยงหาความสัมพันธ์กับสิ่งที่ได้ฟังใหม่ นอกจากนั้น ยังต้องทำนายหรือคาดการณว่าจะต้องได้ฟังอะไรต่อไป (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2530, หน้า 24) ส่วนทักษะการอ่านผู้อ่าน ไม่จำเป็นต้องทราบความหมายของคำศัพท์ทุกคำก็ได้ เนื่องจาก ถ้าผู้เรียนมีความสามารถในการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทใกล้เคียง และรู้จักการทำนายความไว้ล่วงหน้า ก็สามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้เช่นกัน เป็นเหตุผลให้ สมรรถภาพสมองด้านความจำชั่วขณะทางภาษาแบบการคาดการณเป็นตัวพยากรณ์ตัวหนึ่งที่เข้ามาในสมการพยากรณ์

ข้อเสนอแนะ

1. การนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ในการสอนคำศัพท์ ครูควรจัดคำศัพท์ให้มีความสัมพันธ์กัน เพราะสามารถช่วยให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้มากและรู้ความหมายได้ดี

1.2 การสอนแต่ละครั้ง ควรให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถของสมรรถภาพสมองหลาย ๆ ด้าน มิใช่เพียงด้านใดด้านหนึ่ง

1.3 หลังการสอนทุกครั้ง ครูควรให้นักเรียนได้ทบทวนความจำเกี่ยวกับคำศัพท์ที่และเนื้อหาบทเรียนที่ได้เรียนไป เพราะทำให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น

1.4 ครูควรให้นักเรียนจำคำศัพท์โดยผูกเป็นเรื่องราว เพราะทำให้นักเรียนสามารถรู้ความหมายของคำศัพท์ได้นานกว่าการจำคำศัพท์โดด ๆ เพียงอย่างเดียว

1.5 ครูควรฝึกให้นักเรียนสามารถเดา ทำนาย ความหมายของคำศัพท์ใกล้เคียงจนชำนาญเพราะเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้จากเรื่องที่อ่านได้เข้าใจและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรเพิ่มเวลาของระยะห่างระหว่างความจำช่วงระยะและความจำระยะยาวให้มากขึ้น เพื่อให้ตัวแปรอิสระแต่ละด้านเป็นอิสระจากกันอย่างแท้จริง

2.2 ควรมีการศึกษา สมรรถภาพสมองด้านความจำทางภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ด กับทักษะทางภาษาอังกฤษในแต่ละด้านแยกจากกันทั้งทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2.3 ควรมีการศึกษาศมรรถภาพสมองด้านการฟังทางภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ด กับทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการฟังเพิ่มขึ้นอีก

2.4 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองด้านความจำช่วงระยะและความจำระยะยาวทางภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ดกับความสามารถเฉพาะการจำคำศัพท์ เพื่อให้ทราบว่าควรส่งเสริมให้นักเรียนจำคำศัพท์ในรูปแบบใด จึงจะทำให้สามารถจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น

2.5 ควรศึกษาความจำด้านความสัมพันธ์ทางภาษาว่ามีรูปแบบ เช่น ความสัมพันธ์ของคำภาษาอังกฤษกับภาษาท้องถิ่น เป็นต้น